पितामहसमो भूयो इति वाच्यः य सर्वदा ॥ ३५९ ॥
भर्तुर्गृहीतनैराश्याः साभिप्रायाः प्रणम्य तां ।
आनर्चुः पश्चिमामाज्ञां ते वाष्पार्घकणात्यजः ॥ ३६० ॥
उवाच चङ्कुणो ज्ञातु सन्निपत्याखिलाः प्रजाः ।
वाष्पैः पतिवियोगाग्नितप्तां सिञ्चन् वसुन्धरां ॥ ३६१ ॥
राज्ये कुवलयापीडो राजपुत्त्रोऽभिषिच्यतां ।
सुगृहीताभिधो राज्ञा गतः स सुकृती दिवं ॥ ३६२ ॥
ससृजे यस्य कृतिनो दैवतैः कोषवृद्धये ।
रससिद्धिरकस्मान्मे यस्मात् सास्तमुपागता ॥ ३६३ ॥
दूरस्थोऽपि हि भूभृत् स भाग्यशक्त्या कयाचन ।
कार्याणि घटयन्नासीद्दुर्घटान्यपि केलया ॥ ३६४ ॥
अम्भोजानि घनाघनव्यवहितोऽप्युल्लाघयत्यंशुमान्
दूरस्थोऽपि पयोधरोऽतिशिशिरस्पर्शं करोत्यातपं ।
शक्तिः काप्यपरीक्षितास्ति महतां स्वैरं दविष्ठान्यहो
यन्माहात्म्यवशेन यान्ति घटनां कार्याणि निर्यत्नणं ॥ ३६५ ॥
सैकादशदिनान् सप्त मासान् षट्त्रिंशतं समाः ।
एवमाह्लाद्य स महीं प्रजाचन्द्रोऽस्तमाययौ ॥ ३६६ ॥
तुषारवर्षैर्वहलैस्तमकाण्डनिपातिभिः ।
आर्याणाकाभिधे देशे विपन्नं केचिद्वचिरे ॥ ३६७ ॥